

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 2To/13/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4615010278  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Kubáňová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4615010278.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a členov senátu JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD. a JUDr. Lenky Kováčovej, v trestnej veci proti obžalovanému F. P., pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona s použitím § 138 písmeno b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného F. P. a Okresného prokurátora v Topoľčanoch, proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 07.12.2015, sp. zn. 1T/98/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. marca 2016, takto

### rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, odsek 3 Trestného poriadku z r u š u j  
e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa  
obžalovanému  
F. P., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom S.,  
W. XXXX/XX, t.č. bytom Q. T. XXX,

u k l a d á

Podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno l/ Trestného zákona § 37 písmeno h/  
Trestného zákona, § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na §  
49 odsek 2 Trestného zákona ú h r n ý nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody  
zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Topoľčany (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovaného F. P. (ďalej len obžalovaný) vinným v bode 1 zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona a v bode 2 z prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona, ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

1/ dňa XX.XX.XXXX v čase približne o XX,XX hod. prišiel v S. na ul. W. k riadne oplotenému rodinnému domu č. XXXX/XX, pristúpil ku dvojkrídlovej bráne, zohol sa cez bránu a z vnútornej strany brány uvoľnil západky, ktorými boli obe krídla brány uzamknuté, uvoľnil aj vo vrchnej časti brány položený zámok od bicykla, čím prekonal uzamknutie brány, následne vošiel neoprávnene do dvora domu, prešiel až ku vchodovým dverám domu, kde po pravej strane domu naukladal viacero tašiek s obsahom rôzneho

textilu a vecí a potom z pozemku odišiel, pričom na pozemok a ku domu vošiel i napriek tomu, že vedel, že mu to vlastníka nehnuteľnosti poškodená P. P. zakázala a nesúhlasila, aby si uvedené veci uložil v jej obydľí, čím tak neoprávnene vnikol do obydľia poškodenej P. P., svojim konaním jej nespôsobil žiadnu škodu,

2/ v presne nezistenej dobe v auguste XXXX na presne nezistenom mieste v lese, na posede v okolí F. v okrese S., si bez povolenia zadovážil nálezom krabičku s obsahom XX ks nábojov kal. XX LR? S. X. X. s ťažkou olovenou strelou a s dnovým označením „A“, ktorá bola voľne položená na lavičke na posede, odkiaľ uvedenú krabičku so strelivom vzal a následne toto strelivo bez povolenia držal až do dňa XX.XX. XXXX do XX,XX hod. v S. najskôr na ubytovni na ul. P. a následne po vystúhovaní sa z ubytovne ho držal v S. na ul. W. č. XXXX/XX v igelitovej taške medzi osobnými vecami, pričom podľa znaleckého posudku ide o strelivo podľa § 2 odsek X písm. g/ zák.č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení, pričom tieto náboje môže nadobudnúť do vlastníctva len držiteľ zbrojného sprievodného listu na trvalý vývoz.

Súd I. stupňa za to uložil obžalovanému podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona zistiť dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno d), písmeno l) Trestného zákona a dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona, s poukazom na § 38 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona a § 49 odsek 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, čo do výroku o vine ako aj do výroku o treste, nakoľko skutky, ktorých sa dopustil a pre ktoré bol uznaný vinným, nie sú trestnými činmi.

Ku skutku v bode 1 uviedol, že motívom prečo si zložil niektoré veci na pozemok k domu bývalej manželky bolo to, že sa musel vystúhovať z ubytovne a veci nemal kde dať a tieto tam zložil aj napriek nesúhlasu jeho bývalej manželky. Potom, čo ho syn F. vyzval, aby tam veci nenesil, upustil od ďalšieho konania a odišiel preč. Namietal tiež právnu kvalifikáciu tohto skutku, ktorý mal spáchať závažnejším spôsobom konania, teda že mal neoprávnene vniknúť do obydľia iného prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu. Poukázal na judikatúru ako aj na ustanovenie § 122 odsek 4 Trestného zákona, pričom mal za to, že prekážky, ktoré sú len symbolického charakteru, neschopné reálne sťažiť vniknutie do priestoru, nie sú zabezpečovacou prekážkou. V danom prípade išlo o neuzamknutú nízku bráničku, na otvorenie ktorej stačilo vytiahnuť západku a zložiť zámok, ktorý bol iba voľne zavesený na bránke, teda z jeho strany sa nejednalo o prekonanie zabezpečovacej prekážky, ani o použitie sily na vniknutie do priestoru a teda sa skutku nedopustil vlámaním. Pokiaľ by aj boli naplnené formálne znaky prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona, mal za to, že podľa § 10 odsek 2 Trestného zákona sa nejedná o prečin, pretože vzhľadom na spôsob vykonania činu, okolnosti za akých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku je jeho závažnosť nepatrná.

Ku skutku v bode 2 uviedol, že trvá na tom, že k nábojom sa dostal náhodne, nálezom a tieto zobral len preto, aby ich nenašli deti a neublížili si. Nemal vedomosť, že svojim konaním porušuje zákon. Aj v danom prípade sa nejedná o prečin podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona vzhľadom na absenciu subjektívnej stránky.

Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste, a aby podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby znovu konal a rozhodol, pričom sa v konečnom dôsledku domáhal oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku v oboch bodoch obžaloby.

Okresný prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného písomne nevyjadril, avšak proti tomuto rozsudku podal odvolanie v neprospech obžalovaného, čo do výrokov o vine aj treste.

Namietal, že súd I. stupňa neuznal právnu kvalifikáciu skutku v bode 2 obžaloby právne kvalifikovaného ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona dôvodiť, že pokiaľ by sa jednalo o trestný čin páchaný po dlhší čas, musí ísť o taký dlhý čas, ktorý zjavne trvá príliš dlho, omnoho dlhšie, než je pri takomto trestnom čine priemerne bežné, pričom mal za to, že musí ísť o čas presahujúci 1 rok.

S týmto názorom súdu I. stupňa sa nestotožnil a uviedol, že obžalovaný naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, nakoľko od mesiaca august 2014 do XX.XX.XXXX, teda po dobu 9 mesiacov nelegálne držal strelivo a naplnil i znak skutkovej podstaty po dlhší čas podľa § 138

písmeno b) Trestného zákona a tento trestný čin spáchal závažnejším spôsobom konania. Mal za to, že dlhším časom sa rozumie taký časový úsek, že vo vzťahu k závažnosti trestného činu, ktorá je určená výškou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, možno za naplnenie znaku po dlhší čas považovať i čas kratší, na rozdiel od takého konania, ktoré by napĺňalo znaky miernejšie trestného činu s nižším rozpätím trestnej sadzby. Je nesporné, že v danom prípade sa jedná o trváci trestný čin, keďže obžalovaný udržiaval protiprávny stav tým, že nelegálne držal strelivo relatívne dlhú dobu. I keď Trestný zákon nedefinuje, po akú dlhú dobu musí protiprávny stav trvať, aby bol naplnený znak po dlhší čas, mal za to, že s ohľadom na závažnosť skutku, bol tento znak konaním obžalovaného naplnený. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste, a aby podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného uzná za vinného zo spáchania trestnej činnosti na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe a uloží mu primeraný nepodmienečný trest odňatia slobody.

K odvolaniu okresného prokurátora sa písomne vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, kde uviedol, že pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku v bode 2 obžaloby ako zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, a ktorú požaduje prokurátor v odvolaní, je podľa jeho názoru nedôvodná, pretože absentuje subjektívna stránka tohto trestného činu a to úmyselné zavinenie. K spáchaniu skutku po dlhší čas uviedol, že pri predmetnom trvacom trestnom čine musí ísť o dobu minimálne presahujúcu jeden rok, teda v danom prípade právna kvalifikácia skutku § 294 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona neobstojí. Uvedený skutok pokiaľ by bola naplnená subjektívna stránka trestného činu a pokiaľ by sa nejednalo o nepatrnú závažnosť, by bolo možné kvalifikovať iba ako prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona. V podrobnostiach poukázal na dôvody uvedené v odvolaní.

Navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch odvolania a dodal, že pokiaľ ide o skutok pod bodom 1 namieta právnu kvalifikáciu vlámania. Podľa jeho názoru je v zmysle § 10 odsek 2 Trestného zákona závažnosť konania obžalovaného nepatrná a preto nejde o trestný čin. V bode 2 namietal úmyselné zavinenie. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol a v konečnom dôsledku navrhol obžalovaného oslobodiť spod celej obžaloby podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku a odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obžalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s tým, čo uviedol obhajca a dodal, že veci doniesol do dvora, i keď vedel, že s tým bývalá manželka nesúhlasí, pretože ich nemal kde dať. Bránka nebola zamknutá, bola tam iba západka a visiaci zámok, ktorý však nebol zamknutý. Pokiaľ ide o náboje, o tom, že ich našiel, vedela manželka i jeho syn. On nevedel, že to je zakázané.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry v plnom rozsahu zotrvala na písomných dôvodoch odvolania. Navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že uzná vinu v zmysle obžaloby, obžalovanému prizná poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písmeno l), písmeno n) a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písmeno h), písmeno m) Trestného zákona a uloží mu nepodmienečný trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby so zaradením na výkon trestu do minimálneho stupňa stráženia. Odvolanie obžalovaného navrhla ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami, okresný prokurátor a obžalovaný, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Preskúmaním veci neboli zistené iné chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste je potrebné zrušiť podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d)

Trestného poriadku, pre nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo veci a taktiež z dôvodu, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona.

Obžalovaný v odvolaní ku skutku v bode 1. rozsudku namietal, že nakoľko nejde v danom prípade o vlámanie, nejedná sa o trestný čin, resp. prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Odvolací súd sa však s týmto názorom nestotožnil z dôvodu, že obžalovaný neoprávnene vnikol do obydľia iného majúc vedomosť o tom, že nehnuteľnosť mu už nepatrí, nakoľko bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (obžalovaného a poškodenej P. P.) bolo Okresným súdom Topoľčany sp.zn.6C/64/2014 právoplatne dňa 04.05.2015 vyporiadané tak, že predmetná nehnuteľnosť spolu s domom súpisné číslo 2763 bola vcelku prikázaná do výlučného vlastníctva poškodenej P. P., o čom mal obžalovaný vedomosť, ktorý si prevzal aj predmetný rozsudok.

Je potrebné uviesť, že pozemok patriaci k vyššie uvedenému rodinnému domu bol riadne oplotený a obžalovaný pri vniknutí naň prekonal prekážku, ktorej účelom bolo zabrániť vniknutiu iným osobám na pozemok a túto prekonal tým spôsobom, že otvoril hlavnú bránu na oplotení prehnutím sa cez bránu a z vnútornej strany otvorením západky a odstránením voľne visiaceho zámku. Napriek skutočnosti, že brána nebola uzamknutá na kľúč, došlo k prekonaniu prekážky brániacej vniknutiu, nakoľko brána nebola otvorená dokorán a chránila, resp. oddeľovala súkromný priestor od verejného priestoru a bola zabezpečená proti vniknutiu západkami z vnútornej strany, o ktorých mal obžalovaný vedomosť iba z dôvodu, že v minulosti mal predmetnú nehnuteľnosť v bezpodielovom spoluvlastníctve s poškodenou.

Odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že obžalovaný vstúpil do obydľia patriaceho poškodenej P. P. napriek jej výslovnému zákazu, ktorá mu osobne ako i do telefónu uviedla, že si neželá, aby vstupoval do jej obydľia, a aby jej akékoľvek veci dával na pozemok a konal tak napriek skutočnosti, že už v minulosti bol dvakrát odsúdený za marenie výkonu úradného rozhodnutia tým, že vstúpil do tohto obydľia, napriek tomu, že mu bol zakázaný vstup do predmetného obydľia predbežným opatrením Okresného súdu Topoľčany sp.zn.4C/22/2014.

Z uvedeného je preto zrejmé, že obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písmeno a) Trestného zákona, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, i keď tak konal dôvodiac ochranou svojho hmotného majetku.

Čo sa týka právnej kvalifikácie skutku v bode 1., odvolací súd sa nestotožnil s námietkou obžalovaného poukazujúc na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 53/2013, z ktorého vyplýva, že trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona predpokladá taký spôsob prekonania prekážky, ktorej účelom je zabránenie vniknutiu do obydľia, ktorý nenapĺňa znaky vlámania podľa § 122 odsek 4 Trestného zákona. Ak by forma prekonania prekážky, ktorá bráni vniknutiu do obydľia, bola subsumovateľná pod pojem „vlámanie“ podľa § 122 odsek 4 Trestného zákona, jednalo by sa o trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, t.j. spáchanie činu závažnejším spôsobom konania (vlámanie - § 138 písmeno e) Trestného zákona).

S poukazom na predmetné stanovisko súd I. stupňa správne ustálil právnu kvalifikáciu skutku v bode 1/ ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Pokiaľ obžalovaný vo svojom odvolaní namietal, že skutok v bode 1/ nie je trestným činom a je potrebné aplikovať materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Trestného zákona, s týmto názorom sa odvolací súd nestotožnil, pretože na skutok v bode 1/ bola správne aplikovaná kvalifikovaná skutková podstata trestného činu porušovania domovej slobody v druhom odseku a teda nemožno tvrdiť, že vzhľadom na spôsob vykonania činu, následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je závažnosť tohto trestného činu nepatrná. V danom prípade preto neboli splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 10 odsek 2 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/, vykonaným dokazovaním bolo v konaní preukázané, že obžalovaný spáchal tento skutok tým spôsobom, že od augusta XXXX do XX.XX.XXXX si neoprávnene, resp. bez povolenia zadovážil - nálezom XX kusov nábojov s okrajovým zápalom, kalibru XXLR, typ X. X. s ťažkou olovenou strelou s dnovým označením „A“ - výrobca Y. Y., P. a tieto mal po celú dobu v držbe, pričom sa jedná o náboje, resp. strelivo podľa § 2 odsek 1 písmeno g) zákona č. 190/2003 o strelných zbraniach

a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré môže nadobudnúť do vlastníctva len držiteľ zbrojného preukazu, držiteľ zbrojnej licencie alebo držiteľ zbrojného sprievodného listu na trvalý vývoz.

Zo znaleckého posudku Kriminálneho a expertízneho ústavu Policajného zboru Bratislava (čl. 99-101 trestného spisu) bolo zistené, že skúšobnou strelbou bola preukázaná strelby schopnosť všetkých XX kusov nábojov, pričom najväčší dostrel a tým aj možnosť spôsobenia rôzneho zranenia je pri uhle XX ° až do vzdialenosti XXXX metrov a smrteľné zranenie je možné spôsobiť do vzdialenosti cca XXXX metrov pri zasiahnutí dôležitých orgánov), do tejto vzdialenosti má strela ešte energetické zaťaženie prierezu na XXJ/cmX.

Z uvedeného je zrejmé, že sa jednalo o funkčné „ostré“ strelivo spôsobilé spôsobiť inej osobe ťažké zranenia, resp. zranenia nezlučiteľné so životom, a to až do vzdialenosti cca XXXX metrov pri zasiahnutí dôležitých životných orgánov.

Súdna prax a zhodne aj odvolací súd zastáva stanovisko, že neznalosť mimotrestných noriem (t.j. zákona č.190/2003 o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov), na ktoré sa vo svojich odkazovacích a blanketových ustanoveniach odvoláva Trestný zákon sa posudzuje ako neznalosť samého Trestného zákona. Teda obrana obžalovaného spočívajúca v tom, že nemal vedomosť o tom, že držať predmetné strelivo je zakázané, neobstojí. Obžalovaný jednoznačne vedel, že sa jedná o strelivo a napriek tejto skutočnosti, ho neodovzdal príslušným orgánom, ale ho neoprávnene po dobu cca 10 mesiacov prechovával. V danom prípade obžalovaný konal v nepriamom úmysle podľa § 15 písmeno b) Trestného zákona, keď vedel, že svojím konaním môže spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený.

Okresný prokurátor v odvolaní namietal, že skutok v bode 2. mal byť kvalifikovaný ako zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, pretože sa jedná o trestný čin, ktorý bol páchaný po dlhší čas. Odvolací súd sa však s touto námietkou nestotožnil z nižšie uvedených dôvodov.

Závažnejším spôsobom konania sa podľa §138 písmeno b) Trestného zákona rozumie páchanie trestného činu po dlhší čas. Pre naplnenie tohto znaku sa vyžaduje páchanie jedného trestného činu po dlhší čas. Z uvedeného je zrejmé, že páchanie trestného činu po dlhší čas je možné, iba ak ide o trestný čin pokračovací, hromadný, alebo trváci. Trváci trestný čin je takým trestným činom, ktorý trvá dlhší čas. Aby bol pri trvácom trestnom čine naplnený znak závažnejší spôsob konania po dlhší čas podľa § 138 písmeno b) Trestného zákona, musí ísť o čas taký dlhý, ktorý zjavne trvá príliš dlho, omnoho dlhšie, než je pri takomto trestom čine v priemere bežné. Pritom je potrebné prihliadnúť i na význam chráneného záujmu, teda objektu trestného činu.

Medzi trváce trestné činy patrí aj trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 Trestného zákona, ktorý je obvykle páchaný s cieľom dlhodobejšej nelegálnej držby zbrane alebo streliva. Teda, aby bolo možné aplikovať ustanovenie § 138 písmeno b) Trestného zákona, musí ísť o čas presahujúci jeden rok, tak ako to správne vo svojom rozhodnutí skonštatoval súd I. stupňa. Vzhľadom na to, že sa v prejednávanom prípade jednalo o čas „iba“ cca 10 mesiacov, toto konanie obžalovaného nenapĺňa kvalifikovaný znak skutkovej podstaty trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami závažnejším spôsobom konania podľa § 294 odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, a preto súd I. stupňa správne kvalifikoval konanie obžalovaného podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona, s ktorou kvalifikáciou sa plne stotožnil aj odvolací súd.

Pokiaľ ide o trest, odvolací súd napravil pochybenie súdu I. stupňa, ktorého sa dopustil pri ukladaní trestu obžalovanému, keď nesprávne zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno d) Trestného zákona, že skutok spáchal ako osoba vo vyššom veku a táto skutočnosť mala vplyv na jeho rozumovú spôsobilosť. Aj napriek tomu, že obžalovaný má XX rokov a jedná sa o osobu, ktorá je osobou vo vyššom veku, súd I. stupňa nevykonal žiadne dokazovanie v tom smere, ako tento vek mal, resp. mohol mať vplyv na jeho rozumovú alebo vôľovú spôsobilosť a následne aj na spáchanie trestného činu. S poukazom na uvedené odvolací súd nezistil predmetnú poľahčujúcu okolnosť, a preto vo výroku o treste na ňu neprihliadal.

Odvolačný súd nezistil ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, ako navrhovala obhajoba, že by obžalovaný aktívne napomáhal príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti, zistil však jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval.

U obžalovaného odvolací súd zistil aj jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný spáchal viac trestných činov.

Súd I. stupňa pochybil tiež pri zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený, na ktorú okolnosť nemal súd I. stupňa prihliadať, s poukazom na použité ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona, pretože pokiaľ mu ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody z dôvodu, že skutkov sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a súčasne prihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, dvakrát mu priťažil, čo je v rozpore so zásadou dvojitého pričítania. Preto toto pochybenie odvolací súd napravil neprihliadnutím na ustanovenie § 37 písmeno m) Trestného zákona.

Pri rozhodovaní o treste vychádzal odvolací súd aj zo základných zásad pre ukladanie trestov uvedených v § 34 odsek 1, odsek 4 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súčasne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery odvolací súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Ako bolo zistené z odpisu registra trestov, obžalovaný bol v minulosti pred spáchaním trestného činu, za ktoré sa mu ukladá trest, 2-krát súdne trestaný (z odsúdení na ktoré možno prihliadnuť), a to Okresným súdom Topoľčany pod sp.zn.0T/9/2014 a sp.zn.1T/36/2014 v oboch prípadoch pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, pričom mu bol za túto protiprávnu činnosť uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so skúšobnou dobou vo výmere 1 rok a 6 mesiacov.

S poukazom na uvedené odvolací súd zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona a keďže bol pomer poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností rovnaký, odvolací súd uložil obžalovanému s poukazom na ustanovenie § 38 odsek 2 Trestného zákona podľa § 294 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona, nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok, t.j. na samej dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby 1 rok až 5 rokov, pri trestnom činne, ktorý je prísnejší, a ktorý považoval za dostatočný z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Obžalovanému nebolo možné uložiť iný ako nepodmienečný trest odňatia slobody s poukazom na ustanovenie § 49 odsek 2 Trestného zákona, pretože skutkov v bode 1. a 2. sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ktorá trvala do 08.09.2015 uloženej mu rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 1T 36/2014 zo dňa 30.04.2014.

Pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody, súd I. stupňa správne zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, preto i odvolací súd zaradil obžalovaného do minimálneho stupňa stráženia. Je potrebné uviesť, že na rozdiel od výroku napadnutého rozhodnutia, súd I. stupňa v jeho odôvodnení nesprávne citoval zákonné ustanovenie, že obžalovaný bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona do stredného stupňa stráženia.

Záverom odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa vo svojom rozhodnutí taktiež zmätočne zdôvodnil úmysel obžalovaného v oboch spáchaných skutkoch, keď uviedol, že sa jednalo o priamy úmysel, pričom

právne citoval a poukázal na ustanovenie § 15 písmeno b) Trestného zákona, ktoré vypovedá o úmysle nepriamom.

V ostatných výrokoch zostal rozsudok súdu I. stupňa nezmenený.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a rozhodol vo veci sám tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, keďže boli splnené zákonné podmienky v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.